

LXVII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Boligtilsyn og Sanering af usunde Boliger.

(Afgivet af Folketingets Udvalg den 2. Marts 1939).

Udvalget har under sit Arbejde haft Lejlighed til at bese gamle og meget mangelfulde Beboelsesejendomme i København, Aarhus, Randers og Aalborg. Desuden har det modtaget Henvendelser fra Kreditkassen for Husejerne i København, Østifternes Kreditforening, Københavns Kreditforening, Kreditforeningen for industrielle Ejendomme, Københavns Hypotekforening, Grundejernes Hypotekforening, Privatbanken, Den danske Landmandsbank, Bestyrelsen for københavnske Bankers Forening af 1920, Bygge-Societetet for Danmark, Københavns Grundejerforening, Fællesraadet for Gentofte Kommunes samarbejdende Grundejerforeninger og Fællesforeningen af Grundejerforeninger i København og omliggende Kommuner.

Disse Henvendelser samt de Erfaringer, der blev Resultatet af Besigtigelsen af gamle og mangelfulde Ejendomme, er behandlet i Udvalgets Møder, hvor der har været Enighed om, at Sanering af gamle Bydele er paakrævet.

Men om Fremgangsmaaden ved Saneringens Gennemførelse har Enighed ikke kunnet opnaas.

Venstres Repræsentanter i Udvalget har stillet sig afvisende over for det Princip, at det offentlige faar Adgang til at be-

grænse Levetiden for en Ejendom, som efter Udløbet af en Frist maa antages at være uforsvarlig efter Bestemmelserne i Forslagets § 13.

Udvalgets *Flertal* (Socialdemokratiet og Radikale Venstre) deler den i Bemærkningerne til Forslaget fremsatte Opfattelse, at § 16 maa betragtes som en Hensynsfuldhed over for de i en saadan Ejendom økonomisk interesserede, fordi den giver dem et Varsel om, hvorledes man fra Boligmyndighedernes Side ser paa Ejendommen. Paa den anden Side vil Flertallet ikke modsætte sig et af de konservative Udvalgsmedlemmer motiveret — og af Indenrigsministeren tiltraadt — Ønske om, at den i § 16 omtalte Tidsfrist ikke kan sættes til mindre end 12 Aar. Flertallets Tilslutning er dog ikke sket uden visse Betæneligheder, dels fordi den af de Konservative begærede Ændring kan medvirke til det Synspunkt, at Tidsfristens Længde i Regelen kun bør være 12 Aar, dels fordi et længere Aaremaal formentlig ofte vil være paakrævet, hvilket ogsaa er forudset i de Bemærkninger, der var knyttet til Forslaget ved Indenrigsministerens Forelæggelse i Folketinget den 29. November.

Fra konservativ Side har man endvidere